

противникъ. Все пакъ командирътъ на 18-и пех. полкъ, подполковникъ Антоновъ, се опита да подкрепи 4-а дружина, като изпрати въ нейна помощ 7-а рота (капитанъ Дончевъ), обаче, преди Ротата да премине на лѣвия брѣгъ на р. Соуджакъ дере, 4/18-а дружина бѣ започнала да отстъпва.

Докато 4/18-а дружина отстъпваше, турцитѣ трѣгнаха напредъ. Въ този моментъ на боя, обаче, се намѣси 3/18-а дружина (бригадниятъ резервъ). Командирътъ на тази Дружина, майоръ Ив. Петковъ, известенъ между офицери и войници съ прозвището, „Героятъ“, забеляза отстъпването на 4/18-а дружина, вѣрно схвана положението и критическата минута и, по свой починъ, вдигна дружината си напредъ. По негова заповѣдъ, сигналиститѣ засвириха за атака, барабанчицитѣ удариха барабанитѣ, а Полковата музика подхвана народния химнъ „Шуми Марица“. Срѣдъ тази тържествена обстановка, майоръ Петковъ съ „ура“ поведе ротитѣ си напредъ: 11-а рота бѣ тласната да заеме окопитѣ северно отъ гората, съ фронтъ къмъ с. Дуванджи, а 10-а рота бързо зае гребена на брѣга отсамъ рѣката и откри оттукъ силенъ огънь по турцитѣ, които вече се спускаха въ рѣката, за да преследватъ 4-а дружина. Чрезъ тази навременна намѣса на 3/18-а дружина, турцитѣ бѣха спрѣни, а ротитѣ отъ 4-а дружина, окуражени и подкрепени, залегнаха въ крайнината на гората и започнаха да се уреждатъ. Въ сѣщото време 2/18-а дружина (5-а, 7-а и 8-а роти) и Картечната рота развиха силенъ огънь отъ позицията си на гребена на дѣсния брѣгъ на р. Соуджакъ дере и, добре поддържани отъ планинската скорострелна батарея на капитанъ Тошевъ, задържаха противника въ крайнината на с. Дуванджи. Тукъ трѣбва да се подчертае голѣмата заслуга на планинската батарея на капитанъ Тошевъ, която, макаръ обстрелвана съ най-силенъ огънь остана на позицията си, и съ своята стрелба ожесточено косѣше неприятелскитѣ редове.

Въ деня, когато 4-а, 2-а и 3-а дружини отъ 18-и полкъ водѣха бой срещу многочисления противникъ при с. Дуванджи, 1-а дружина, която, както се спомена по-рано, се намираше западно отъ с. Соуджакъ, като лѣва странна охрана на 2/5-а бригада, водѣше сѣщо така неравенъ бой съ противника. Усилена съ една планинска батарея и два взвода конница, тази Дружина (подполковникъ Йорданъ Антоновъ) заемаше висотитѣ западно отъ с. Соуджакъ и северно отъ шосето Бунаръ Хисаръ — Виза.

На висотата западно отъ с. Соуджакъ се бѣ окопала батареята; предъ нея отъ дветѣ ѝ страни заемаха позиция 1-а и 3-а роти, а задъ тѣхъ, на висотата северно отъ тази, на която се намираше артилерийската позиция, — другитѣ две роти: 2-а и 4-а. Коннитѣ взводове наблюдаваха за лѣвия флангъ на Дружината отъ една височина още по-насеверъ. Така разположена, Дружината бѣ отдалечена отъ лѣвия флангъ на бригадата на около петъ километра, и, следователно, не можеше да очаква никаква огнева поддръжка отъ охранявания флангъ.

На 16-и октомврий сутринята противникътъ настѣпи и срещу 1/18-а дружина, обаче батареята откри силенъ огънь по появилитѣ се турски части, разпрѣсна ги, и ги принуди да се оттеглятъ задъ хълмоветѣ източно отъ с. Соуджакъ.